

N:o 46.

Af herr **de Laval**, om ökad tull å finare slags papper.

Känt är, att man vid tulltaxans uppställning nödgats sammanföra varor af skilda värden till en och samma grupp med en gemensam tullsats.

Om än en sådan nödtvungen sammanställning ur principiell synpunkt måste betraktas såsom oegentlig, så torde den i praktiskt hänseende vara berättigad, då fråga är om alster, som icke inom landet produceras; men en sådan vidsträcktare gruppering framstår som en ren orimlighet, då fråga är om produkter, hvilka i stor mängd och till vidt skilda värden äro föremål för landets egen industri.

Bland sådana produkter intager artikeln papper en synnerligen framskjuten plats såsom ej allenast utgörande en mycket viktig industrigren, utan jemväl såsom föremål för en betydlig såväl export som import. På den förra faller hufvudsakligast det billigare omslags- och tidningspapperet, medan genom den senare landet lyckliggöres med dyrbarare utländska fabrikat i oroande myckenhet, fränset den tullfria införseln af förnämligast tidningspapper från Norge.

Tulltaxan bestämmer en tull af 2 öre per kilo för gröfre pappersslag såsom omslagspapper, makulatur m. m., en tullsats, som med hänsyn till landets egen produktion häraf saklöst kunde borttagas, medan en tull af 10 öre per kilo är lagd på en ofantlig stor grupp »papper, andra slag», som inom sig rymmer alla sorters maskin- och handgjordt tryckpapper, planschpapper, skrif- och postpapper, ritpapper, bokpapper, filterpapper, läskpapper, olifantpapper etc. etc. utan minsta hänsyn till alla dessa papperssorters kvaliteter och värden, hvilka faktiskt variera mellan så vida gränser som 20 öre och 10 till 15 kronor per kilo.

Medan sagda generella tull verkar totalt skydd för lägre kvaliteter, förlorar densamma helt och hållet sin betydelse, ju högre upp man

kommer på skalan, helst utlandets kolossala fabriker åtnjuta förmånen att kunna specialisera sina tillverkningar och genom stor afsättning i hemlandet äro i stånd att med ringa eller ingen försäljningsvinst forcera sitt öfverflöd utom egna landamären. Dessutom arbetar vår inhemska fabrikation under trycket af ogynnsammare klimatiska förhållanden och långt mer betungande frakter. Det torde därför vara en oafvislig nödvändighet att genom ett verksammare tullskydd bevara åt den finare pappersindustrien den inhemska afsättningen, hvilket är så mycket rimligare, som på senare tid åsatt tull på maskiner och andra förnödenheter fördyrat tillverkningen, hvartill kommer höjda tullar för lifsförnödenheter — allt medan tullen på papper förblifvit oförändrad.

Genom det verksamma skyddet skulle vår inhemska industri tillföras det ökade arbete, som Sverige genom den utländska betydliga, men obehöfliga importen nu förlorar. Den ståndpunkt, pappersindustrien i vårt land intager, och pappersbrukens otvifvelaktiga förmåga att tillgodose landets behof samt deras starka inbördes täflan torde med visshet aflägsna faran för, att nationen skulle behöfva med högre pris på varan få betala det mera effektiva tullskyddet.

Då af ofvan sagda tydligt framgår den nuvarande tullsatsens oförmåga att verksamt tillgodose den finare pappersindustriens intressen, hvilken utan sådant skydd ej allenast är dömd att föra ett tynande lif, utan hotas att allt mera undergräfvast, och då en värdetull, som utan tvifvel vore det enda rigtiga, möter stora, praktiska svårigheter, får jag härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen ville besluta,

att åsätta artikeln »papper, andra slag» en tull af 50 öre per kilogram.

Stockholm den 27 januari 1895.

Gustaf de Laval.